**Chiar cei aleşi sunt ispitiţi să cadă,
în vremurile grele de apoi,
/: dă ochilor trezie ca să vadă,
Isuse că Tu eşti mereu cu noi! :/**

Şi-n inimi toarnă linişte deplină,
şi-avânt şi har în greul Tău război,
/: să ştim adânc, că-n tot ce-o fi să vină,
mai alipit, mai viu eşti lângă noi! :/

Când urlă valurile spumegânde,
de necredinţă, ură şi nevoi,
/: adu-ne-aminte-ndemnurile blânde,
ce ni le-ai dat spunând că eşti cu noi! :/

Şi nu lăsa durerea şi-oboseala,
să ne târască-n negrul lor şuvoi,
/: ci iartă-ne slăbia şi greşeala,
şi-ncredinţează-ne că eşti cu noi! :/